

lika živností dlužníkových. Tento názor nelze schváliti. Ustanovení § 251 čís. 6 ex ř. mluví výslovně o předmětech, kterých osoby tam zmíněně »potřebují k osobnímu dalšímu výkonu výdělečné činnosti«. Nejvyšší soud dovodil již v rozhodnutích čís. 2860 a 5665 sb. n. s., že bylo právě sociálně politickým účelem rozšíření, kterého se dostalo předpisu § 251 č. 6 ex ř. novelou ze dne 1. června 1914 čís. 118 ř. zák., by řemeslníkům a drobným živnostníkům i po exekuci zůstalo možným, provozovati zavedenou již živnost jako zdroj výživy ve dřívějším objemu s týmiž prostředky umožňujícími soutěž a že jsou u osob těchto z exekuce vyloučeny předměty, jichž potřebují k osobnímu dalšímu výkonu dosavadní výdělečné činnosti, čímž mělo býti podle motivů ve shodě s dřívější judikaturou vyjádřeno, že jsou z exekuce vyjmuty nejen předměty nezbytné, nýbrž i ty, jichž jest zapotřebí k výhodnému provozování výdělečné činnosti odpovídajícímu osobním poměrům dlužníkovým. Tato »výdělečná činnost« zaujímá však podle výsledků konaných šetření u dlužníka v souzeném případě stavební zámečnictví, vodovodní instalatérství a správárnu aut a nelze ji s hlediskem §§ 251 čís. 6 a 39 čís. 2 ex ř. třístiti na jednotlivé její složky, čemuž nasvědčuje i to, že ustanoveními právě zmíněnými jest chráněno další provozování její v dosavadním rozsahu. Poněvadž dlužník celou tuto živnost včetně správárny aut provozuje jen ve své zámečnické dílně, jest při tom osobně činný a vypomáhají mu jen dva učni, nevybočuje jeho výdělečná činnost z rozsahu drobných živností, jak to má na mysli § 251 čís. 6 ex ř. Z toho, co uvedeno, plyne, že, bylo-li již pravoplatně vyloučeno strojní zařízení pro stavební zámečnictví a vodovodní instalatérství, nebrání to vyloučení také ještě železného soustruhu, je-li ho třeba pro správárnu aut.

Čís. 12119.

Ten, komu byla povolena exekuce zabavením a přikázáním k vybrání pohledávek pozůstalosti za peněžními ústavami ze vkladů, zabavení vkladních knížek (vkladních listů) se však nestalo podle § 296 ex ř., nenabyl ke vkladům zástavního práva a nestal se účastníkem pozůstalostního řízení. Není proto oprávněn k rekursu proti usnesení v pozůstalostním řízení, že ze zabavených vkladů mají býti vyplaceny náklady na správu pozůstalosti a že zabavení pohledávek ze vkladů jest pokládati za nevykonané.

(Rozh. ze dne 19. listopadu 1932, R I 899/32.)

Úrazové pojišťovně dělnické byla povolena exekuce zabavením a přikázáním k vybrání pohledávek pozůstalosti po Hugonu K-ovi za společnou město L. a za záložnou v L. a bylo těmto poddlužníkům zapovězeno, by pozůstalosti na tyto pohledávky nic neplatily. V pozůstalostním řízení po Hugonu K-ovi byl vyřízen účet správce pozůstalosti a rozhodnuto, že z řečených vkladů mají býti vyplaceny náklady na správu pozůstalosti, a vysloveno, že zabavení pohledávek ze vkladů povolené Úrazové pojišťovně dělnické jest považovati za nevykonané,

poněvadž usnesení povolující exekuci nebylo doručeno pozůstalostnímu soudu. K rekursu Úrazové pojišťovny dělnické rekursní soud usnesení pozůstalostního soudu potvrdil.

Nejvyšší soud odmítl dovolací rekurs Úrazové pojišťovny dělnické.

Důvody:

Předem jest se zabývati otázkou, zdali jest rekurentku považovati za účastnici pozůstalostního řízení po Hugonu K-ovi, v němž bylo napadené usnesení vydáno, poněvadž § 37 zákona ze dne 19. června 1931, čís. 100 sb. z. a n., oprávnění k rekursu přiznává jen účastníkům. Účastníkem jest podle § 6 tohoto zákona ten, kdo rozhodnutím soudu může býti ve svých právech přímo dotčen, nebo, kdo uplatňuje právní zájem, by soud učinil nějaké rozhodnutí. V souzeném případě přichází v úvahu jen případ prvý a jest tedy zkoumati, zdali napadeným rozhodnutím může býti rekurentka dotčena. Rekurentce byla usnesením okresního soudu v L. ze dne 5. března 1931 k vydobytí její pohledávky 26.394 Kč 30 h povolena exekuce zabavením a příkázáním k vybrání pohledávání pozůstalosti po Hugonu K-ovi za Spořitelnou města L. ze vkladu na listu 15.749 a za občanskou záložnu v L. ze vkladu na listu 7385 a bylo těmto ústavům jako poddlužníkům zapovězeno, by pozůstalosti nic na pohledávky ty neplatily. Napadeným usnesením potvrzeno bylo usnesení soudu prvé stolice, kterým byl vyřízen účet Dr. W-a jako správce pozůstalosti a rozhodnuto, že z oněch vkladů mají býti vyplaceny po právní moci usnesení náklady na správu pozůstalosti úhrnem 927 Kč 28 h a vysloveno, že zabavení pohledávek ze vkladů rekurentce povolené jest považovati za nevykonané, poněvadž usnesení exekuci povolující nebylo podle § 295 ex. ř. pozůstalostnímu soudu doručeno. Jest zřejmo, že výplatou nákladů na správu ze vkladů bylo by dotčeno právo rekurentky na její uspokojení ze vkladů, nabyta-li je, poněvadž ani oba vklady k úplnému zaplacení její pohledávky by nestačily. Záleží tedy na tom, zda rekurentka z exekučního usnesení nabyta práva na uspokojení z řečených vkladů. Nižší soudy, prohlašující, že zabavení nebylo vykonáno, vycházejí očividně z názoru, že exekuce nebrání výplatě nákladů správních. Soudům nižším jest přisvědčiti, že zabavení pohledávek ze vkladů není dosud vykonáno, ovšem z jiného důvodu, než míní nižší soudy. Nejde totiž o soudní depositum, neboť vkladní list a knížku má v rukou správce pozůstalosti Dr. W., advokát v L. Zabavení pohledávek ze vkladních knížek — vkladní list jest totéž jako vkladní knížka — bank, spořitelna a záložna vykonává se podle § 296 ex. ř. tím, že je výkonný orgán vezme podle příkazu exekučního soudu k sobě, sepíše o tom zájemní protokol a uloží u soudu. To se však nestalo, vklady nejsou dosud zabaveny a proto není ani příkázání k jejich vybrání účinné, poněvadž zástavního práva jiným způsobem než způsobem § 296 ex. ř. nelze nabýti. Stěžovatelka tedy přes to, že exekuční usnesení vešlo v moc práva, nenabyta na vklady u spořitelny a záložny v L. práv zástavních, proto se usnesení nižších soudů nedotýkají takových práv rekurentky, a rekurentku nelze považovati za účastnici pozůstalostního řízení a proto ani za oprávněnou k rekursu.